



FRANCISCUS

samen Kerk | samen sterk

Om mee
te nemen!



De zon komt op...
De Goede Week
en Pasen

april 2026

P. 3
Herinneringen aan
de vastentijd

P. 4
Kleurrijk geloof: de
kerk op Curaçao

P. 7
De wereld heeft barm-
hartigheid nodig

Eerst ontvangen, dan doorgeven

Pastoor Dieter Hedebouw

Ik weet het nog heel goed: Drunen, 11 april 2020. Mijn eerste Paaswake in de coronatijd. Ik was juist van corona hersteld. We vierden toen Pasen met vijf mensen (mezelf en de diaken, de cameraman en nog twee mensen) in een zaaltje met één camera.

Als het donker is in de kerk heb je nog altijd het straatlicht dat naar binnen schijnt. Maar toen in dat zaaltje was het echt pikkedonker. Ik zat te klungelen met een zaklampje in het duister. Het mocht symbool staan voor die tijd: het was toen ook echt donker door de coronacrisis die in alle hevigheid was losgebarsten, zonder dat er concreet zicht was op een oplossing. En we

zaten te klungelen hoe we ermee om moesten gaan.

Ik moet dan denken aan de kruisdood van Jezus. Vele leerlingen hadden hun hoop verloren.

Ze dachten dat het voorbij was met Jezus, met zijn boodschap, met zijn rijk. Het werd geestelijk gezien donker voor hun ogen. Zonder Jezus waren ze de weg kwijt. Het werd ook letterlijk donker, zoals drie evangelisten beschreven. “Het was ongeveer het zesde uur en er ontstond duisternis over het hele land tot het negende uur” (Lc 23,44).

Corona is al een tijd voorbij. Maar toch hebben we nog veel duisternis, zeker op het wereldtoneel van nu en misschien ook in ons eigen leven of omgeving.



Het is bijzonder dat de Paaswake begint in het donker. Zo kunnen we des te meer genieten van het licht van de paaskaars, dat symbool staat voor de verrezen Christus. Het eigen kaarsje in onze hand staat symbool voor ons leven. Het is belangrijk dat wij ons kaarsje zo richten dat de ander het kan aansteken. Die ander heeft

het weer van een ander en zo is het te herleiden tot de paaskaars zelf. En zo mogen we op een praktische wijze leren dat ons leven erin bestaat ons te richten naar dat licht en het kaarsje zo te houden dat het dat licht kan ontvangen en kan verspreiden. Echter: het kaarsje maakt niet zijn eigen licht, het ontvangt het.

“Het is belangrijk dat wij ons kaarsje zo richten dat de ander het kan aansteken”

Ik hoop dat we met Pasen bijzonder mogen beseffen dat we het licht waar we naar zoeken niet kunnen produceren maar mogen ontvangen, telkens opnieuw, als een gave van

God die spreekt in ons hart en geweten, die spreekt doorheen de Schrift, die spreekt doorheen de Kerk, doorheen onze naaste en de omstandigheden. En dat we vervolgens met dat licht naar buiten treden om onze naaste te verwarmen en verlichten. Moge de liturgie van de Paaswake ook concreet worden in ons leven.

Zalig Pasen!

COLOFON

JAARGANG 4 - NR 4 | APRIL 2026

FRANCISCUS is het parochieblad

van de Franciscusparochie Asten-Someren.

Nieuws en kopij voor het volgende nummer graag uiterlijk 1 mei aanleveren bij de redactie per mail. De redactie behoudt zich het recht om artikelen te bewerken of niet te plaatsen.

Omslag:

Cdondel - Unsplash

Redactie:

Luuk van den Einden Arnold Spijker

Patricia Willems Pastor Stefan Schevers

Contact:

parochieblad@rkfranciscus.nl

Herinneringen aan de vastentijd

Peer Welten

De vastentijd werd vroeger anders beleefd dan nu. Aan die vastentijd van vroeger bewaren veel mensen herinneringen...

Wij zeggen: “Vaaste in Aaste”. In de eerste klas op onze katholieke school kregen we al uitleg over God en over Pasen. We hoorden toen dat de mensen na carnaval moesten beginnen met vasten. Voor ons als kinderen was dat gewoon niet te veel snoepen. Vasten betekent: “even minderen voor een ander”. De mensen moesten matig eten, en op Aswoensdag en op de vrijdagen tot Pasen mochten ze geen vlees eten, zo begreep ik altijd.

Bij ons was dat ook zo... wij aten op vrijdag altijd al uiensaus, “erpel mi juine-saws”. Voor mij was dat geen vasten, want ik vond die saus gewoon heerlijk; toen, en nu nog. We aten geen vlees, want dat mocht niet en daar hielden mijn ouders zich ook aan. Ik weet nog dat we ooit een half gekookt eitje kregen bij de aardappelen, maar dat werd gelukkig een heel toen we zelf kippen hadden.

Lettersnoepjes

De vastentijd betekende voor mij als kind niet veel snoepen. De bakker kwam om de twee dagen bij ons en als goede klant kregen we ook veel snoepjes. Niet alleen schuimpjes, zoals de meesten kregen. Nee, wij kregen ook lettersnoepjes. Je kent ze wel, in alle kleuren en allemaal verschillende letters; voor we ze opsnoepten, maakten we er woordjes van. Wij mochten er ieder eentje opeten, maar de rest ging in een grote trommel en werd bewaard tot Pasen. Dan was het feest. Op zondag mochten we voor een dubbeltje snoep halen en op die zondagen in de vastentijd hoefde we niet te vasten, maar kregen niet meer dan een stuiver; dat was vasten.

Visboer

Ook weet ik nog dat de visboer altijd door de straat kwam. Dan kocht moeder vis. Die maakte ze schoon en bakte ze met kruimeltjes van fijngestampte beskuit eromheen. Ik denk dat we een vis met z'n vie-

ren moesten delen. Ik vond de vastentijd helemaal niet erg; ik hield van uiensaus, gekookte eitjes en van gebakken vis. Toen ik ouder werd, was dat nog altijd zo. En met Pasen was de vastentijd voorbij en kwam de Paasvogel met eitjes...





Kleurrijk geloof: kerk en cultuur op Curaçao

Tekst: Arnold Spijker | Beeld: Patricia Willems

Wie opgroeide op Curaçao in de jaren zeventig, groeide op in een wereld waarin geloof geen keuze was, maar een vanzelfsprekendheid. Mensen bezochten verschillende kerken, maar stonden na afloop weer samen buiten. Zonder discussie, zonder wijzende vingers. Anders-zijn hoorde bij het eiland.

Die openheid heeft diepe historische wortels. In het hart van Willemstad staat een van de oudste nog in gebruik zijnde synagogen van het westelijk halfmond. Op loopafstand bevinden zich katholieke en protes-

tantse kerken. Dit weerspiegelt een culturele houding: verschillen mogen er zijn. Geloof wordt niet ingezet om grenzen te trekken, maar om samen te leven. Daarover spreken we met Luis Felipie, die er opgegroeid is.

Op Curaçao is Kerk-zijn veel meer dan een uur op zondag. Het is een familiegebeuren. Verjaardagen beginnen niet met koffie en taart, maar met een kerkdienst. “We weten dat je jarig bent, dus we komen. Maar eerst gaan we samen naar de kerk”, aldus Luis. Het voelt niet als dwang, maar als een vanzelfsprekende volgorde: eerst danken, dan vieren.

In veel gezinnen waren meerdere familieleden actief in de parochie. Moeders hielpen bij de nonnen op school, ooms zongen in het koor, grootvaders werkten voor de fraters en kinderen dienden als misdienaar: Luis was er een van velen. Zo werd geloof niet alleen verteld, maar geleefd. Kerk en gezin liepen in elkaar over.

Liturgie in Caribische kleuren

Wat de kerk op Curaçao bijzonder maakt, is de manier waarop eeuwenoude tradities een Caribische kleur kregen. De muziek bleef eerbiedig, maar klonk warmer en levendiger. Tijdens de Mis zat men rustig in de banken, maar schouders en voeten bewogen zachtjes mee.

Rond Kerstmis verandert het eiland in een zee van licht. Negen dagen voor Kerst beginnen vroege ochtendmissen. Op Kerstavond stroomt de kerk al uren voor de nachtmis vol. Daarna wordt er uitgebreid gegeten en gefeest, maar de volgende ochtend zit de kerk opnieuw vol. Typisch zijn de kerstliederen in eigen taal en ritme waarin het verhaal van het kindje Jezus wordt bezongen. Kerst is geen losse feestdag, maar een periode waarin familie, geloof en overvloed samenkomen. Na de Mis bezoekt men familieleden over het hele eiland. Tafels staan vol eten. Weigeren is geen optie; eten is liefde en gastvrijheid. Zelfs als men elkaar kort daarvoor nog zag, voelt elke ontmoeting als bijzonder. Nabijheid wordt intens beleefd.

Pasen is voor veel families minstens zo belangrijk als Kerst. Maar voor de Goede Week begint, viert men carnaval. Dat volksfeest heeft een uitbundigheid die doet denken aan het carnaval in Rio de Janeiro. Dagenlang trekken optochten met kleurrijke kostuums door de straten. Muziek en dans brengen het eiland in beweging.

En dan volgt Aswoensdag. Waar de avond ervoor nog vuurwerk de lucht kleurde, zit men de volgende ochtend in de kerk. Het contrast is groot, maar niet tegenstrijdig. Carnaval voelt als een laatste uitbundige viering voor de vastentijd; daarna volgt bezinning. Veel mensen laten alcohol of snoep staan en leven bewuster. Vrijdag is visdag, met eenvoudige gerechten. Palmzondag kent een eigen traditie: gevlochten kokosbladstrookjes in de vorm van een kruis, die thuis worden opgehangen. Ze verkleuren in de loop der

jaren, maar blijven als teken van geloof aanwezig. Tijdens de Goede Week wordt het lijdensverhaal intens beleefd. Op Goede Vrijdag sluiten veel bedrijven eerder, zodat iedereen de dienst kan bijwonen. Pasen is geen losse zondag, maar een weg van stilte naar vreugde.

Vroeger kwamen fraters en nonnen uit Nederland naar Curaçao om onderwijs te geven. Nu woont Luis, na diverse internationale omzwervingen, in Nederland. Dat kostte hem iets; hij liet zijn carrière als professioneel danser en acteur schieten om vaker bij zijn familie op bezoek te kunnen. Hier is geloof minder zichtbaar in het dagelijkse leven en staan geloofsgemeenschappen meer op zichzelf. Luis houdt van verbinding. Hij hoopt dat er wat meer samenwerking zal groeien, bijvoorbeeld tussen katholieke en protestantse gemeenschappen in Brabant

Een les voor Nederland

De kracht van de Kerk op Curaçao zit niet alleen in volle kerken, maar in verwevenheid. Geloof klinkt door in taal (“Gezegende zondag”) en in gewoontes. Het is aanwezig bij sport, familiefeesten en momenten van rouw.

Misschien is dat de belangrijkste les: geloof is niet alleen iets wat je bezoekt, maar iets waarin je leeft. Het mag kleur hebben, ritme en warmte. Regen of zon, feest of een gewone maandag – het leven wordt gedragen door gemeenschap. En op Curaçao begint die gemeenschap vaak in de kerk.



Beleef de meimaand Mariamaand in Ommel

Pastor Stefan Schevers

Elke zondag in mei zullen we bij goed weer buiten vieren om 11.00 uur. Elke zaterdag is de viering om 18.00 uur, en zondag om 7.00, 9.00 en 11.00 uur. Om 15.00 uur zal er elke zondag een Marialof of verdiepingsviering met muzikale begeleiding plaatsvinden. Op woens- en vrijdagen zijn er pelgrimsmissen om 8.00 uur. Meer info: www.mariavanommel.nl.

Highlights: lezingen rond doorleefd geloven

Zaterdag 2 mei | 19.00-21.00 | Vredesconcert

Muziek van het Campana-kwartet combineren we met een vredeslezing over het schilderachtig oeuvre "Leven of Theater". De jonge joodse kunstenaar Charlotte Salomon vluchtte tijdens WOII in haar schilderkunst als schreeuw om leven. Uiteindelijk zou ze overlijden in Auschwitz. Maar haar stiefmoeder kwam naar Amsterdam vanuit Berlijn. Paula Salomon schonk het teruggevonden werk van Charlotte aan het Joods Historisch Museum in Amsterdam. Deze verzetskunst met muziek en beeld vormt een cultuurkritisch theaterstuk. Theoloog Herman Teerhofer van de Smolinskistichting komt spreken.

Zaterdag 9 mei | 19.00-21.00 | Lezing Ton van de Weerden: Ode aan 't boerenleven

Het boerenleven getuigt al eeuwen van een innerlijk landschap van gelovige tevredenheid. Ton van de Weerden legt als fotograaf en schilder beelden vast van boerenarbeid en eenvoud, ritme en verbondenheid met dieren. De vergankelijkheid van verdwijnende tradities gaat over ons allemaal. Want de schoonheid van een authentiek levensgevoel blijft... Nostalgie is levende liefde.

Zondag 24 mei | 12.30-14.00 | Lunchlezing

Er zijn krentenbollen en koffie, maar u kunt ook iets lekkers meenemen voor het "liefdesmaal" dat we samen delen. We spreken over de traditie van het icoonschilderen met de orthodoxe priester Silouan

Medema, verbonden aan het orthodoxe klooster van Heusden.

Bijzondere vieringen in de meimaand

Vrijdag 1 mei: om 8.00 uur de openingsviering bij de Lourdesgrot in het processiepark van Ommel met het pastoraal team. Daarna lopen we in processie met Ad Bergmans op accordeon een ronde en is er een gezellig samenzijn met koffie.

Zondag 3 mei: de meimaand begint met een feestelijke viering om 11.00 met de fanfare uit Vlierden. Pater Schellens zal voorgaan.

Zondag 10 mei: na de buitenmis van 11.00 uur, opgeleust door mannenkoor A Capella uit Lierop, is er een roos voor moeders en oma's ter ere van Moederdag. Misschien schrijft uw kleinkind, kind of geliefde een kaartje. Na de mis zijn er Vlaamse wafels met slagroom.

Donderdag 14 mei: op Hemelvaartsdag komt traditiegetrouw parochie Damiaan de Veuster op bedevaart met pastoor Scheepers.

Zondag 17 mei: om 15.00 uur een oecumenische Taizéviering met pastor Schevers en dominee Bernadette van Litsenburg. Zij neemt binnenkort afscheid in haar gemeente; een fijne gelegenheid om haar geluk te wensen.

Zaterdag 23 mei: om 18.00 uur een viering waarbij bisschop van den Hout voorgaat.

Zondag 31 mei: we sluiten de meimaand af met de plechtige gildemis en de rondgang door het processiepark. Die laatste zondag vindt er om 15.00 uur een bijzonder concert plaats met de Veengalm uit Neerkant, direct aansluitend aan het Marialof.

'Toink!'???

Patricia Willems

De titel van dit stukje is niet het vreemdste in deze wereld, want die lijkt wel steeds vreemder te worden. Tot voor kort waren de mensen gemiddeld genomen serieus bezig om te proberen de wereld mooier, menselijker en leefbaarder te maken. Het begin van een positief resultaat begon zichtbaar te worden. Maar nu lijken vele machthebbers totaal van die weg te zijn afgeraakt. Ze kiezen voor hun eigen belang, negeren de klimaatproblemen, schieten de boel bij hun burens kapot en spelen landjepik alsof er nog niet genoeg oorlogen zijn uitgevochten. En dan denk je als welwillende burger dus: 'Toink!', koppen tegen elkaar, en 'Wham!', vuist op tafel, en kappen nou! Maar ook dat lost niets op. Oog om oog, tand om tand ontaardt in twee ogen, het halve gebit en erger. We kunnen weinig anders doen dan uitspreken dat het ook anders kan en bidden om betere leiders. We leven toch in het jaar 2026 ná Christus, niet vóór Christus?!

Tot het uiterste

Zelfs Jezus kon weinig anders doen dan oproepen tot bekering en menselijkheid. Hij is er echter ook in geslaagd om zijn boodschap van vergeving, verzoening en liefde uit te stralen in alles wat hij deed. Hij ging tot het uiterste in de manier waarop hij zijn kruisiging droeg, terwijl hij op dat moment het recht had om de mensheid met één enkel machtswoord te vernietigen! Maar dat deed hij niet, want God is barmhartig. En wij leven van die barmhartigheid. En wij niet alleen: zelfs die wereldleiders die zich soms als een stel opgefokte pubers gedragen, zouden Gods barmhartigheid kunnen ontvangen als ze zouden erkennen dat ze verkeerd bezig waren, Jezus als hun Verlosser zouden aanvaarden en de rest van hun leven zoveel mogelijk goede dingen zouden gaan doen. Zo groot is Gods barmhartigheid.

Wij staan vrijwel machteloos tegenover een steeds meer ontregelde wereld. Maar we hebben Jezus. We hebben de Eucharistie, waarin keer op keer Jezus' offer en Gods barmhartigheid tegenwoordig worden



gesteld als troost in onze wanhoop. Paus Johannes Paulus II heeft de zondag na Pasen toegewijd aan die Goddelijke Barmhartigheid. Het bijbehorende gebed, het "Kroontje van de Goddelijke Barmhartigheid" van zuster Faustina, kan door iedereen worden gebeden op een rozenkrans. De woorden zijn wat ouderwets, maar de essentie grenst aan het priesterlijke, omdat je God keer op keer herinnert aan het offer dat Jezus voor ons heeft gebracht. En dat kun je doen met een specifieke intentie in gedachten. Op internet is er meer over te vinden dan in dit stukje past. Maar het geeft verrassend veel rust om dit te bidden, omdat je de hele wereld, je naasten en je eigen sores erbij, samen met Jezus rechtstreeks in Gods handen legt.



Frank + Francy

Tekst: Patricia Willems | Illustraties: Susanna Schemkes-Hüsstege

Vaste tijd?

“Papa, waarom is er losse tijd en vaste tijd?” vraagt Frank.

“Huh, wat?” reageert papa vanaf de bank.

“Nou, de pastoor zei dat we in deze tijd allemaal vasten,” licht Frank toe.

Papa moet lachen.

“Aha!” zegt hij.

“Je bedoelt de Veertigdagentijd.

We bereiden ons voor op Pasen.

Veel mensen proberen dan om minder te snoepen, tv te kijken, te shoppen of op hun telefoon te zitten.

Dat heet ‘vasten’.

In de tijd die ze dan overhouden gaan ze bidden of zo,

of ze proberen meer aandacht voor elkaar te hebben.

En ze geven wat meer geld aan een goed doel.”

Mama komt erbij zitten.

“Vasten betekent: jezelf vanbinnen sterk maken.

En jezelf wat meer vastmaken aan Jezus.”

“Mag je dan veertig dagen niet snoepen?” vraagt Frank onthutst.

“Niet perse,” legt papa uit, “maar het gaat erom dat je vrij wordt.

Dat je iets niet perse ‘moet’. Snap je?”

“Is vasten dan zoiets als lijnen?” vraagt Francy.

“Lijnen doe je voor je gezondheid,” zegt mama,

“maar vasten doe je voor Jezus en voor elkaar.”

“Gelukkig vasten wij lekker niet!” zegt Frank.

Papa denkt na.

“Misschien zouden we het eens moeten proberen,” zegt hij.

“Laten we in de week voor Pasen allemaal niets snoepen en elke dag samen uit de kinderbijbel lezen.”

“Dat vergeten we vaak,” geeft mama toe.

“Laten we dat voortaan op een vaste tijd doen: na het avondeten.”

Dan ziet Francy dat mama’s broek niet helemaal dicht zit.

“Mama, jij moet gaan lijnen,” zegt ze.

Maar papa en mama kijken elkaar lachend aan.

